

จ๊อเก่อะโด่ะเดออ๊ากล่อ

จ๊อเก่อะโด่ะเดออ๊ากล่อ

ปฆาแกว๊ต่า กัลยา สาคเรศจำลอ

ปฆาแกว๊ต่าฆอ ศรัณย์รักษ์ สันติอรุโณทัย

โครงการพัฒนาการเรียนการสอนแนวทางทวิภาษา (ไทย-กะเหรี่ยงสกอร์)

โครงการร่วมมือระหว่าง สพฐ. สพป. เชียงใหม่ เขต 6 และมูลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์

สนับสนุนโครงการโดยมูลนิธิเกื้อฝันเด็ก

Supporting the Mother Tongue Based Multilingual Education (MTB-MLE) project

in Ethnic Minority Communities in Thailand: Sgaw Karen-Thai

Financially supported by Child's Dream Foundation

Joint project between FAL & OBEC

โค๊ะทู แก๊ โพ ซ่า โฮ พ๊อะ ควา เล๊อ เก๊อเจ่อ โค่ โอ่ะ เล๊อ ฮี่ แมแต๊คี อ๊ะ นี่ โอ่ะ แว เต่อ ชี เต๊อ นี่ โค๊ะทู อ๊าโม่ อ๊าป่า แก๊ ปฆาเก่อ ญอ มาชี่ะ ด๊อ ลื่อ ต่า โพ ฆ่า โจ่ปล่า โค๊ทู อ๊าป่า อ่า เมอ อ่า แล กว่า กล่อ

เม่ เล๊อ อ๊าป่า อ่า ซ๊า เต่อ พฆี บ่า โค๊ะทู เก๊อ บ่า แล กว่า กล่อ ฆ่อ น่อ คื่อ บ่า แล กว่า กล่อ ฮะ ศือ อ่อะ อ๊า ช่า ด๊อ เก๊อ บ่ะ กว่า แชว แว แพ เล๊อ มื่อ ฮา ลอ เก๊อ บ่า แล ฮอเก กล่อ ด๊อ เก เจ๊อ แว บ่ะ มา ก๊อ มื่อ นี มื่อ เต่อ เจ๊อ แว บ่ะ ปลี แว เล๊อ เก่อ แล นื่อะ ปฆา มู๊ ซ่า ล่อ เต่อ นี ญา อี เก๊อ ปล่า ลอ แว ด๊อ โค๊ะทู แล มี ค่อ ซู เล๊อ แด ปู เล๊อ ชี๊ ปู ด๊อ มี ม่า บ่ะ อ๊า ซ๊ะ

โค๊ะทู แฆ เท่อ น่า ฮู เล๊อ ปฆา มา ต่า โพ แฮ
ก๊อ โจ๊ ออ โค๊ะทู โค๊ะทู เน๊อ กล่อ นี่อะ ป๊า
ต่า ล่อ ปู ด๊อ เก๊อ อ่อะ บ่ะ ป่า มู๊ ซ่า ลี

โค๊ะทู ฮู๊ ท่อ ลอ ฆอ โล เก่อ แล กว่า อ๊า
กล่อ แพ เล๊อ อ่ะ ลอ ฆอ โล เต่อ เป๊อ ล่อ
อ่ะ ซ๊า ลอ เก๊อ ฆอ โล โค๊ะทู ค่อ เด ชา
บ่า ช่า โค๊ะทู ฆี่อะ แกล๊ เจอ แล ตือ เล๊อ
ต่า ล่อ มู๊ ซ่า ปู แล ตือ ที อ๊า น่อ เก๊อ จ่า
ฮอ ฆี๊ กล่อ เต๊อ ที ฆอ

เฆ เล๊อ อ๊า น่อ เก๊อ จ่า โอ่ะ กล่อ เต๊อ อ่อะ
มู๊ ซ่า ดี บ่า โค๊ะทู วี ซ๊ะ จู แว อ๊า น่อ เก๊อ
จ่า เก๊อ ดู แพ ด๊อ เก๊อ บ่า เฮ่ แว อ่ะ เปว
เม่ เล๊อ ต่า ฮะ ฆอ เน่ ลอฮ เต่อ นี ญา มื่อ
ฮา ลอ โค๊ะทู เก เล๊อ เด๊อ คอ เด ชา อ๊าป่า
จ๊า โค๊ะทู โค๊ะทู แต๊ เก เดอ อ๊าป่า ป่า เก๊อ
น่า ออ อ๊าป่า เต่อ ดู แพ ออ บ่า อ๊าป่า แต๊
แว เจ่อ เก่อ แต๊ เดอ นา ต่า เฆ่ เต่อ มี โค๊ะ
ทูเก๊อน่า

ต่า เล๊อ เปลอ มี เล๊อ ปฆา เก่อะ เดอ อ๊า กล่อ พ๊ะ ญี๊ ลี ปฆา เก่อะ เดอ อ๊า กล่อ เต่อ ดือ มา เน่ ปลี พ๊ะ ทอ เจ๊อ อ๊า กล่อ เดอ ฮี่ ทู ก๊อ มื่อ นี ฆอ น่อ คื่อะ แค่ะ ลอ เมอ อ๊า กล่อ ฮะ ศือ อ่อะ อ๊า ช่า อ๊า น่อ เก๊อ จ่า เก มี เล๊อ เด๊อ มื่อ ฮา ลอ เก ที๊อ เก กล่อ มา ดี อี ก๊อ มื่อ นี

มา ด๊อ มี่อ ฮา เต่อ นี ทื๊อ ปลี ดื๊ ซ๊อ ก๊อ มี่อ นี ทื๊อ ปลี ดี แล่ อ๊า กล๊อ เต่อ เก บ่า อ๊า แว พ่ะ ซู พ่ะ ซ๊ะ ทื๊อ เน่ ชู่ อ่า แว เต๊อ ซี่ญา เมอ ต่า อ่อะ อ่า ต่า แล่ฮ อ๊า แว เซ่ ญอ ลอ อ่ะ ซ๊ะ เล๊อ อ๊ะ เก่อะ เล๊อ อ๊า กล่อ มา ซ๊ะ ดี อี

โค๊ะทู เก๊อ น่า ต่า เล๊อ เปลอ วี วี ซ๊ะ จู เก
อ๊าป่า อ๊าโม่ ด๊อ แต๊ แว ซื๊อ ญา เจ่อ เต๊อ
เก่อะ เลอ บ่า เดอ เจ๊อ เก่อ มา ต่า มา เล๊อ
เน๊อ เฮ ลอ ยา เจ๊อ เก่อ มา เฆ เก๊อ เต่อ อ๊า
โม่ อ๊าป่า นี ท่อ เล๊อ โค๊ะทู โชโม่ แว แซ

.....นายขี้เกียจกับวัวของเขา .....

โค๊ะทูเป็นเด็กชายชนบทที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านห้วยน้ำขาว โค๊ะทู อายุ 11 ปี พ่อกับแม่โค๊ะทู เป็นชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีอาชีพทำนาและเลี้ยงสัตว์ ปิดเทอมปีนี้พ่อขอให้โค๊ะทู ช่วยเลี้ยงวัว เพราะพ่อไม่ค่อยสบาย

โค๊ะทู เลยจำเป็นต้องเลี้ยงวัวแทน ทุกๆ เช้า โค๊ะทูต้องต้อนวัวออกไปกินหญ้า และต้องคอยเฝ้าดู เมื่อถึงช่วงเวลาเย็นก็ต้อนวัวเข้าคอกมัดไว้ ต้องทำแบบนี้ทุกวันไม่อย่างนั้นวัวจะเข้าสวนพริกของคนอื่น โค๊ะทู ทำแบบนี้ทุกวันเพราะกลัววัวจะเข้าสวนพริกของคนอื่น

แต่แล้ววันหนึ่งโค๊ะทู ก็คิดว่าไม่เห็นวัวเข้าสวนพริกเลยสักวัน วันนั้นหลังจากที่เขาปล่อยวัวออกมาจากคอกแล้ว โค๊ะทก็เลยแอบไปนอนหลับบนกระท่อมกลางนาแล้วก็เผลอหลับไป

สะดุ้งตื่นอีกทีก็ตอนที่มีชาวบ้านคนหนึ่งมาตะโกนเรียกเขา “โค๊ะทู ๆ วัวของเธอเข้าสวนและกำลังจะกินพริกของเขาแล้ว”

โค๊ะทู ตื่นขึ้นมาแล้วรีบวิ่งลงบันไดเพื่อจะไปดูวัว แต่ไม่ทันระวังเลยพลาดตกบันไดเลยทำให้โค๊ะทูเจ็บขา แต่โค๊ะทูก็พยายามไปให้ถึงสวนพริกที่วัวของเขากำลังจะเข้าไป พอไปถึงก็เห็นว่าเจ้าของสวนกำลังไล่วัวพอดี

ดีนะที่เจ้าของสวนอยู่เลยทำให้วัวไม่ได้กินพริกของเขา โค๊ะทู รีบขอโทษเจ้าของสวนทันที ถ้าวัวเข้าสวนเขาต้องโดนดุและต้องจ่ายค่าเสียหายให้เจ้าของสวนแน่เลย

เย็นวันนั้นโค๊ะทู กลับบ้านไปเดินขาเดินกะเผลกๆ พ่อเห็นเลยถามโค๊ะทู โค๊ะทูเล่าเรื่องราวให้พ่อฟัง พ่อไม่ได้ด่าโค๊ะทูแต่พ่อกลับบอกโค๊ะทูว่า เดี๋ยวพ่อจะเล่าเรื่องๆหนึ่งให้โค๊ะทูฟัง

เป็นนิทานเรื่อง..นายขี้เกียจกับวัวของเขา.....กาลครั้งหนึ่ง มีนายขี้เกียจคนหนึ่งเขามีวัวอยู่ 1 ตัวเขาจะใช้เชือกยาวๆ ผูกวัวของเขาติดกับเสาบ้านทุกวัน ทุกเช้าเขาจะแก้เชือกแล้วปล่อยให้วัวของเขาออกไปหากินเอง ส่วนเขาจะนอนหลับอยู่ที่บ้านรอ พอตกเย็นเขาก็จะดึงเชือก เพื่อให้วัวกลับมาหาเขา เขาทำแบบนี้ทุกวัน

เย็นวันหนึ่งเขาก็ดึงเชือกกลับมาเหมือนทุกวัน แต่วันนี้เขาดึงเชือกเท่าไหร่วัวของเขาก็ไม่กลับมา เขาก็พยายามดึง ดึงจนวัวของเขากลับมาแต่พอกลับมาแล้ว ก็กลับมาแต่หนังกับกระดูกพอเขาเห็นอย่างนั้นก็ตกใจ ร้องไห้ และเสียใจอย่างหนัก เขาไม่รู้ว่าอะไรกินวัวของเขา แล้วเขาก็รู้ตัวว่าเป็นเพราะความขี้เกียจนั้นเองที่ทำให้วัวของเขาต้องตายแบบนี้

พอโค๊ะทู ได้ฟังนิทานที่พ่อเล่าให้ฟังแล้ว เขาก็ขอโทษพ่อกับแม่และสัญญาณว่า “ต่อไปนี้ผมจะไม่ขี้เกียจอีก และจะทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุดครับ”แล้วพ่อกับแม่ก็ยิ้มอย่างอพอใจที่โค๊ะทูคิดได้

MTB MLE

Instructional and Learning Materials Repository